Gronden beroep

Aan de Rechtbank Amsterdam
Afdeling Publiekrecht
team Bestuursrecht

Via zivver

Zaaknummer: AMS 26/5180 VEROR
Samenhang met: AMS 26/4829 VEROR

Betreft: aanvulling gronden van beroep

inzake:

Comité Westelijke Grachtengordel e.o. / e.a.,
eisers,

tegen

het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam en de burgemeester van Amsterdam, ieder voor zover het zijn bevoegdheid betreft,
verweerders.

Geachte mevrouw, mijnheer,

Er is op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld tegen de beslissing op bezwaar inzake DJ.25.015588.002.

In het beroepschrift op nader aan te voeren gronden is verzocht om een nadere termijn ter aanvulling van de gronden en tevens is verzocht om onderhavig beroepschrift te voegen met een andere beroepsprocedure, bij uw Rechtbank bekend onder zaaknummer AMS 26/4829 VEROR.

Bij brief van 4 september 2026 is door de Rechtbank kenbaar gemaakt dat de procedures worden gevoegd, doch een termijn voor het aanvullen van de gronden is niet door de Rechtbank schriftelijk gecommuniceerd. Telefonisch is vervolgens door de Rechtbank meegedeeld dat de termijn ter aanvulling van de gronden in een brief van 2 september 2026 zou zijn gegeven. Een kopie van de bewuste brief is, ondanks een verzoek van deze zijde, niet ontvangen. De onderhavige aanvullende gronden van beroep zijn aldus tijdig ingediend.

Voor de algemene achtergrond van het nieuwe Amsterdamse evenementenstelsel en de samenhang tussen de verschillende onderdelen daarvan verwijzen eisers naar de in die zaak ingediende gronden. In deze zaak staat de behandeling van het afzonderlijke bezwaar met zaaknummer DJ.25.015588.002 centraal.

1. Het bezwaar tegen de besluitvorming van het college

1. Op 30 oktober 2025 hebben eisers afzonderlijk bezwaar gemaakt tegen de besluitvorming van de gemeenteraad en tegen de besluitvorming van het college rond het nieuwe evenementenstelsel. Die afzonderlijke bezwaren hielden verband met de wijze waarop het nieuwe stelsel tot stand was gebracht. Uit de stukken bleek dat binnen

één samenhangend pakket onderdelen door verschillende bestuursorganen werden voorbereid, vastgesteld of ter instemming werden voorgelegd.

2. Voor het Evenementenbeleid als zodanig was inmiddels duidelijk dat de gemeenteraad daarover had besloten. De raad had het Evenementenbeleid op 8 oktober 2025 vastgesteld en daarbij wijzigingen aangebracht[1]. Tegen die besluitvorming liep het afzonderlijke bezwaar tegen de gemeenteraad.

3. Daarmee was echter niet duidelijk wat het college binnen hetzelfde pakket zelf had besloten. Dat gold in het bijzonder voor de herijkte locatieprofielen. De gemeenteraad werd niet gevraagd deze vast te stellen, maar in te stemmen met de “door het college vastgestelde herijkte locatieprofielen”. Juist daarom was daarnaast afzonderlijk bezwaar gemaakt tegen de besluitvorming van het college.

4. Uit de verdere besluitvorming kan worden opgemaakt dat dit onderscheid tussen de verschillende bestuursorganen niet kunstmatig was. In december 2025 is het Geluidbeleid uit het door de raad vastgestelde Evenementenbeleid losgemaakt, uitdrukkelijk omdat de vaststelling van geluidbeleid tot de bevoegdheid van het college behoort. Ook de locatieprofielen zijn nadien als afzonderlijk besluit vastgesteld en gepubliceerd.

5. Deze latere besluitvorming bepaalt niet met terugwerkende kracht wat het college in september 2025 had besloten. Zij maakt wel duidelijk waarom het bezwaar van 30 oktober 2025 niet zonder nader onderzoek kon worden gereduceerd tot een bezwaar tegen uitsluitend een “collegevoordracht en de bijbehorende bijlagen”. Het college diende vast te stellen op welke eigen handelingen en beslissingen het bezwaar betrekking had en wat daarvan het rechtskarakter was.

2. Het bezwaar tegen het college is vervolgens niet daadwerkelijk behandeld

6. Na indiening van het bezwaar hebben eisers hun bezwaren op 16 februari 2026 uitvoerig aangevuld. Daarbij is niet alleen gevraagd om een juridische beoordeling van de verschillende onderdelen van de besluitvorming. Eisers hebben tevens uitdrukkelijk verzocht om een informele behandeling van het bezwaar.

7. Dat verzoek was inhoudelijk bedoeld. Eisers wilden met het college bespreken of op de belangrijkste geschilpunten nog bestuurlijke heroverweging mogelijk was. Daarbij zijn concrete onderwerpen genoemd, waaronder de geluidnormstelling, de gehanteerde gevelwaarden, de FOH-systematiek en de meet- en toetsingsmethoden. Het doel was juist om te voorkomen dat deze geschilpunten vervolgens in een reeks afzonderlijke bezwaar- en beroepsprocedures zouden moeten worden uitgevochten.

8. Dat verzoek sloot aan bij de eigen Amsterdamse regeling voor de behandeling van bezwaren tegen besluiten van het college2. Artikel 4.1 van de Regeling bezwaar en beroep (college en burgemeester) schrijft voor dat de bezwaarschriftencommissie onderzoekt of door middel van een informele aanpak een oplossing kan worden gevonden voordat een formele bezwaarschriftenprocedure wordt gestart, en dat zij daartoe de nodige handelingen verricht.

9. Tot zo'n behandeling is het niet gekomen. Op 16 april 2026 hebben eisers daar nog uitdrukkelijk naar gevraagd. Daarbij hebben zij erop gewezen dat de eerdere gesprekken

---

[1] Raadsvergadering 8 en 9 oktober 2025: https://amsterdam.raadsinformatie.nl/vergadering/1416215

[2] Regeling bezwaar en beroep (college en burgemeester) gemeente Amsterdam geldend van 09-07-2024 t/m heden (artikel 4): https://lokaleregelgeving.overheid.nl/CVDR432412/

met het Stedelijk Evenementenbureau in de participatiefase iets anders waren dan de gevraagde informele behandeling van de inmiddels ingediende bezwaren. De participatie zag op de voorbereiding van het beleid; inmiddels lagen concrete bezwaren tegen de genomen besluiten voor.

10. De hoorzitting van 21 april 2026 heeft die informele behandeling niet alsnog geboden. Het gesprek stond vooral in het teken van ontvankelijkheid en appellabiliteit. De commissie vroeg onder meer om nadere schriftelijke standpunten over het rechtskarakter van onderdelen van het nieuwe stelsel en over de belanghebbendheid van enkele bezwaarden.

11. Opmerkelijk is dat de commissie na afloop zelf constateerde dat de hoorzitting tot kort voor de zitting slechts als een “optie” aan bezwaarden was gecommuniceerd. Zij hield daarom rekening met een nieuwe hoorzitting. Eerst wilde zij echter schriftelijk de ontvankelijkheid onderzoeken: bij niet-ontvankelijkheid zou volgens de commissie geen aanleiding bestaan voor een nieuwe hoorzitting.

12. Daarmee is de behandeling feitelijk omgekeerd ten opzichte van de werkwijze die artikel 4.1 voorschrijft. De commissie diende eerst te onderzoeken of door middel van een informele aanpak een oplossing kon worden gevonden en daartoe de nodige handelingen te verrichten. Volgens de toelichting op de regeling staat daarbij probleemoplossing in de bezwaarfase voorop en moet juridisering juist worden voorkomen. Hier gebeurde het tegenovergestelde. Hoewel eisers uitdrukkelijk om een inhoudelijk gesprek hadden gevraagd, werd de behandeling eerst teruggebracht tot ontvankelijkheid en appellabiliteit. Een tweede, inhoudelijk gesprek is vervolgens niet meer gehouden.

13. Vervolgens is DJ.25.015588.002 bij de beslissing op de samenhangende bezwaren van 2 juli 2026 geheel buiten behandeling gebleven. Het college heeft later erkend dat op dit bezwaar niet was beslist en heeft daarop alsnog afzonderlijk beslist. Dat is hier meer dan een procedurele omissie. Juist dit bezwaar stelde de vraag aan de orde welke beslissingen het college binnen het nieuwe evenementenstelsel zelf had genomen en wat daarvan het rechtskarakter was. Dat dit bezwaar bij de gezamenlijke behandeling geheel buiten beeld is geraakt, bevestigt dat die vraag toen niet is onderzocht. De latere niet-ontvankelijkverklaring kan daarom niet worden beschouwd als de uitkomst van een beoordeling die reeds bij de gezamenlijke behandeling van de bezwaren had plaatsgevonden.

14. Dat is van belang voor de beoordeling van de thans bestreden beslissing. Het gaat niet om een bezwaar waarvan na inhoudelijke behandeling is vastgesteld dat het tegen het verkeerde besluit was gericht. Eisers hadden juist gevraagd vast te stellen welke besluiten het college zelf had genomen, de verschillende onderdelen daarvan afzonderlijk juridisch te kwalificeren en over de inhoudelijke geschilpunten eerst het gesprek aan te gaan. Geen van die stappen heeft tot een inhoudelijke behandeling van DJ.25.015588.002 geleid. Het bezwaar raakte bij de gezamenlijke behandeling zelfs geheel buiten beeld en is vervolgens alsnog niet-ontvankelijk verklaard omdat het volgens het college slechts was gericht tegen een collegevoordracht en de daarbij behorende stukken.

15. Tegen die achtergrond kan de bestreden beslissing niet los worden gezien van de wijze waarop DJ.25.015588.002 gedurende de bezwaarprocedure is behandeld. Voordat het college dit bezwaar niet-ontvankelijk verklaarde, had het zorgvuldig moeten vaststellen waarop het bezwaar betrekking had en wat het college op 16 september 2025 zelf had

besloten. Uit de gevolgde procedure en de bestreden beslissing blijkt niet dat die beoordeling heeft plaatsgevonden.

16. Deze gang van zaken is tevens van betekenis voor de zorgvuldigheid waarmee het bezwaar is behandeld. Eisers stellen niet dat artikel 4.1 hun zonder meer aanspraak gaf op mediation of op een bepaalde uitkomst daarvan. Wel mocht van de commissie worden verwacht dat zij het in die bepaling voorgeschreven onderzoek naar een informele oplossing daadwerkelijk verrichtte, temeer nu eisers daar uitdrukkelijk om hadden gevraagd en concrete geschilpunten hadden aangedragen. Uit de gevolgde procedure blijkt niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden.

3. De kwalificatie als uitsluitend een collegevoordracht kan de niet-ontvankelijkverklaring niet dragen

17. Het college motiveert de niet-ontvankelijkverklaring in essentie met de overweging dat eisers bezwaar hebben gemaakt tegen de voordracht van het college aan de gemeenteraad en de daarbij behorende bijlagen. Een collegevoordracht is volgens het college geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, Awb.

18. Eisers bestrijden niet dat een voorstel van het college aan de gemeenteraad, waarvoor nog zelfstandige besluitvorming door de raad nodig is, niet reeds daarom een besluit is waartegen bezwaar openstaat. Dat is echter niet de vraag die in bezwaar voorlag. De vraag was welke beslissingen het college op 16 september 2025 zelf had genomen en wat het rechtskarakter van die verschillende beslissingen was.

19. Het onderscheid is ook uit de stukken zelf kenbaar. In het raadsvoorstel van 16 september 2025 werd de gemeenteraad gevraagd het Evenementenbeleid vast te stellen[3]. Ten aanzien van de locatieprofielen werd de raad daarentegen gevraagd “in te stemmen met de door het college vastgestelde herijkte locatieprofielen”. Het raadsvoorstel maakt daarmee zelf onderscheid tussen hetgeen nog door de raad moest worden vastgesteld en hetgeen volgens het college reeds door het college was vastgesteld.

20. De latere besluitvorming bepaalt niet met terugwerkende kracht het rechtskarakter van hetgeen het college in september 2025 had besloten en maakt deze procedure evenmin zonder betekenis. In deze procedure staat immers ter beoordeling of het college het bezwaar van 30 oktober 2025 in zijn geheel niet-ontvankelijk mocht verklaren op de grond dat slechts sprake was van een collegevoordracht en bijbehorende stukken. Juist de latere afzonderlijke besluitvorming over onderdelen die aanvankelijk binnen hetzelfde pakket waren opgenomen, onderstreept dat die kwalificatie niet zonder een beoordeling per onderdeel kon worden gegeven. Dat eisers tegen latere besluiten afzonderlijk rechtsmiddelen hebben moeten aanwenden, neemt die vraag niet weg. Het laat juist zien dat de rechtsbescherming over verschillende besluiten en procedures is verspreid geraakt, terwijl eisers reeds in bezwaar hadden gevraagd het rechtskarakter van de verschillende onderdelen vast te stellen en de samenhangende geschilpunten gezamenlijk te behandelen.

21. Daarom kon het college niet volstaan met de kwalificatie van het gehele voorliggende pakket als een collegevoordracht met bijlagen. Dat zegt iets over de wijze waarop stukken aan de gemeenteraad zijn aangeboden, maar nog niet wat het college ten

---

[3] Gemeenteraad Voordracht 8-9 oktober 2025, Agendapunt 4 (download via): https://amsterdam.raadsinformatie.nl/document/16072314/1/09012f978185eb2a?connection_type=1&connection_id=9694535

aanzien van ieder onderdeel zelf heeft besloten en evenmin of een dergelijk onderdeel rechtsgevolg heeft.

22. Ook ABRvS 25 juli 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BB0356 bevestigt dat niet de benaming van een stuk, maar de juridische werking ervan beslissend is. In die zaak ontbrak zelfstandig rechtsgevolg omdat nog nadere besluitvorming nodig was en het eerdere stuk daarbij slechts richtinggevend was.

23. Een dergelijke beoordeling ontbreekt hier. Het college heeft niet per onderdeel vastgesteld of sprake was van een eigen beslissing, of voor de werking daarvan nog zelfstandige besluitvorming door een ander bestuursorgaan nodig was en welke betekenis daarbij toekwam aan het feit dat het raadsvoorstel zelf spreekt over reeds door het college “vastgestelde” locatieprofielen.

24. Dat wringt omdat eisers juist om die beoordeling hadden gevraagd. In hun aanvullende bezwaargronden hebben zij het college verzocht de verschillende onderdelen afzonderlijk te kwalificeren en per onderdeel te beoordelen of daartegen bezwaar openstond. Door het gehele pakket achteraf onder de noemer “collegevoordracht en bijbehorende bijlagen” te brengen, is die vraag niet beantwoord.

25. Eisers stellen daarmee niet dat ieder onderdeel van het pakket zonder meer een appellabel besluit is. Hun grond is dat de niet-ontvankelijkverklaring pas kon volgen nadat was vastgesteld wat het college zelf had besloten, welk rechtskarakter die beslissingen hadden en of daartegen bezwaar openstond. Die voorafgaande beoordeling ontbreekt. De motivering dat een collegevoordracht geen besluit is, kan daarom de niet-ontvankelijkverklaring van DJ.25.015588.002 in haar huidige vorm niet dragen.

4. De inhoudelijke betekenis van de kwalificatie

26. De hiervoor beschreven kwalificatie is niet alleen van procedurele betekenis. Het nieuwe evenementenstelsel bevat normen en uitgangspunten die doorwerken in latere besluiten over concrete evenementen. De vraag welk bestuursorgaan die normen heeft vastgesteld, wat hun rechtskarakter is en op welk moment daartegen rechtsbescherming openstaat, bepaalt daarmee mede waar en wanneer eisers die normen aan de bestuursrechter kunnen voorleggen.

27. Dat is met name zichtbaar bij de geluidnormering. Eisers hebben reeds in bezwaar aangevoerd dat de gekozen gevelwaarden, de gehanteerde uitgangspunten over gevelwering en binnenbelasting en de wijze waarop laagfrequent geluid wordt beoordeeld, rechtstreeks van betekenis zijn voor de geluidruimte die bij concrete evenementen wordt toegestaan. Zij hebben juist daarom gevraagd deze onderdelen niet uitsluitend als één ongedifferentieerd pakket “beleid” te behandelen.

28. Inmiddels is ook in de rechtspraak zichtbaar wat er gebeurt wanneer dergelijke normen pas bij een concrete evenementenvergunning aan de orde kunnen worden gesteld. In ABRvS 21 januari 2026, ECLI:NL:RVS:2026:361, over het Awakeningsfestival in Haarlemmermeer, zijn de aan de vergunningverlening ten grondslag gelegde beleidsmatige uitgangspunten in het kader van het concrete besluit aan de orde gekomen. Voornoemde uitspraak laat zien dat de kwalificatie als beleid niet meebrengt dat de daarin neergelegde uitgangspunten buiten rechterlijke toetsing blijven.

29. Hetzelfde onderscheid is van belang bij de geluidnormen zelf. In ABRvS 10 juli 2019**,** ECLI:NL:RVS:2019:2346, over evenementen in Oss, beoordeelde de Afdeling in het kader van concrete besluitvorming of de gehanteerde geluidnormen voldoende waren onderbouwd. Daarbij speelde onder meer een rol dat onvoldoende onderzoek was

gedaan naar de geluidwering van gevels en de daarvan afhankelijke geluidbelasting in woningen. De Afdeling aanvaardde de gehanteerde normstelling niet enkel omdat deze in gemeentelijk evenementenbeleid was opgenomen.

30. Ook Rb. Zeeland-West-Brabant 6 februari 2026, ECLI:NL:RBZWB:2026:688 laat zien dat bij toepassing van evenementenbeleid in concrete besluitvorming de feitelijke onderbouwing van geluidnormen ter discussie kan staan. Daar speelde onder meer de vraag hoeveel van het geluid op de gevel daadwerkelijk in de woning doordringt, van welke gevelwering daarbij mocht worden uitgegaan, wat de betekenis is van laagfrequent geluid en of de nachtrust voldoende wordt beschermd. De uitspraak onderstreept dat de daarin gemaakte normatieve keuzes bij toepassing niet aan rechterlijke toetsing zijn onttrokken.

31. Dit maakt het onderscheid dat het college in deze zaak had moeten maken des te relevanter. Indien een onderdeel een niet rechtstreeks appellabele beleidsregel is, heeft dat gevolgen voor de ontvankelijkheid van een daartegen gericht bezwaar. Indien sprake is van een ander besluit van algemene strekking, kan de rechtsbescherming anders liggen. En indien slechts sprake is van een voornemen waarvoor nog zelfstandige besluitvorming nodig is, kan reeds om die reden een zelfstandig rechtsgevolg ontbreken. Die verschillende categorieën kunnen niet worden vervangen door de enkele constatering dat de stukken deel uitmaakten van een collegevoordracht.

32. Voor eisers heeft dat een praktisch gevolg. Wanneer normatieve keuzes niet rechtstreeks kunnen worden aangevochten, resteert toetsing op het moment waarop zij in een concreet appellabel besluit worden toegepast. Dat kan betekenen dat dezelfde onderliggende geschilpunten telkens terugkeren bij afzonderlijke evenementenvergunningen. Juist om die reden hadden eisers in bezwaar gevraagd om een informele behandeling waarin de inhoudelijke geschilpunten eerst met het college konden worden besproken.

33. Eisers vragen de rechtbank in deze procedure niet om vooruitlopend op die beoordeling alle onderdelen van het evenementenstelsel zelf juridisch te kwalificeren of de geluidnormen inhoudelijk te beoordelen. Het gaat hier om een eerdere vraag: kon het college het bezwaarschrift, bekend onder DJ.25.015588.002, in zijn geheel niet-ontvankelijk verklaren zonder eerst vast te stellen welke eigen beslissingen van het college door het bezwaar werden bestreken en welk rechtskarakter die beslissingen hadden? Eiser menen dat die vraag ontkennend moet worden beantwoord.

5. De kwalificatievraag kon niet onbeantwoord blijven

34. De vraag naar het rechtskarakter van de verschillende onderdelen was geen bijkomstig punt in het bezwaar. Van het antwoord daarop hing juist af of sprake was van een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb en, zo ja, welke rechtsbescherming daartegen openstond. Eisers hebben het college daarom uitdrukkelijk gevraagd de verschillende onderdelen afzonderlijk te kwalificeren. Ook tijdens de hoorzitting lag die vraag op tafel; de commissie vroeg toen onder meer of de locatieprofielen als beleidsregels moesten worden aangemerkt.

35. Dat onderscheid is wezenlijk. Een beleidsregel is ingevolge artikel 1:3, vierde lid, Awb zelf een besluit, ook al staat daartegen op grond van artikel 8:3, eerste lid, onder a, Awb geen rechtstreeks beroep open. Een voornemen dat nog zelfstandige besluitvorming vereist, kan daarentegen reeds geen besluit zijn omdat het niet zelfstandig op rechtsgevolg is gericht. Voor andere besluiten van algemene strekking kan weer een

andere rechtsbescherming gelden. De aanduiding “beleid” of het feit dat een stuk als bijlage bij een collegevoordracht aan de raad is gezonden, beantwoordt die vragen niet.

36. Tegen die achtergrond kon het bezwaar niet worden teruggebracht tot een bezwaar tegen uitsluitend een collegevoordracht en de daarbij behorende bijlagen. Dat strookt ook niet met de heroverweging die artikel 7:11 Awb verlangt. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat het bestuursorgaan de aangevoerde bezwaren voldoende ruim naar hun strekking moet opvatten. Als tijdens de behandeling blijkt dat het bezwaar ruimer is bedoeld dan uit de aanvankelijke formulering zou kunnen worden afgeleid, moet daarmee rekening worden gehouden. De wetgever heeft daarbij uitdrukkelijk afstand genomen van een benadering waarin het bestuursorgaan zich in bezwaar beperkt tot de vraag of zijn eerdere besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

37. In dezelfde lijn heeft de Afdeling in ABRvS 15 december 2004, ECLI:NL:RVS:2004:AR7569, overwogen dat de bezwaarprocedure is bedoeld voor een volledige heroverweging die niet gebonden is aan de argumenten of omstandigheden die in het bezwaarschrift naar voren zijn gebracht. In dit geval hoefde het college bovendien niet zelf te onderkennen dat een ruimere juridische beoordeling nodig was: eisers hadden daar in hun aanvullende gronden uitdrukkelijk om gevraagd.

38. Ook artikel 7:12, eerste lid, Awb is hier van betekenis. De beslissing op bezwaar moet berusten op een deugdelijke motivering. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat een belanghebbende uit die beslissing moet kunnen opmaken waarom aan de aangevoerde bezwaren niet tegemoet is gekomen. Dat antwoord ontbreekt hier op het voor de ontvankelijkheid beslissende punt. De constatering dat een collegevoordracht geen besluit is, verklaart niet waarom de door eisers bestreden onderdelen die volgens de stukken door het college zelf waren vastgesteld, niet afzonderlijk behoefden te worden gekwalificeerd.

39. Daarmee gaat het niet om het ontbreken van een antwoord op een ondergeschikt argument. De kwalificatievraag lag uitdrukkelijk voor en was ook door de bezwaarschriftencommissie zelf onderkend. Niettemin is zij in het advies en vervolgens in de bestreden beslissing niet beantwoord. Het college heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat het volgens hem uitsluitend was gericht tegen een niet-appellabele collegevoordracht en de daarbij behorende stukken. Maar voordat die conclusie kon worden getrokken, moest eerst worden vastgesteld wat het voorwerp van bezwaar was en welke eigen beslissingen van het college daaronder vielen. Juist die voorafgaande beoordeling ontbreekt. Daarmee berust de niet-ontvankelijkverklaring zowel op een te beperkte opvatting van het bezwaar als op een ontoereikende motivering.

6. Griffierecht

40. Eisers wijzen er ten slotte op dat dit beroep rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat het college het bezwaar met zaaknummer DJ.25.015588.002 niet heeft betrokken bij zijn beslissing van 2 juli 2026 op de samenhangende bezwaren. Eisers hadden juist om gezamenlijke behandeling van de nauw samenhangende bezwaren gevraagd. Het college heeft later erkend dat op DJ.25.015588.002 niet was beslist en heeft daarop alsnog een afzonderlijke beslissing op bezwaar genomen. Tegen die beslissing moest vervolgens afzonderlijk beroep worden ingesteld.

41. De beide beroepszaken hangen zo nauw samen dat de rechtbank reeds heeft besloten deze gevoegd te behandelen. Eisers verzoeken de rechtbank daarom in de eerste plaats

te bezien of, gelet op artikel 8:41, derde lid, Awb, voor deze tweede beroepszaak afzonderlijk griffierecht verschuldigd is.

42. Voor zover de rechtbank van oordeel is dat voor dit afzonderlijk ingediende beroepschrift opnieuw griffierecht verschuldigd is, verzoeken eisers te bepalen dat het college dit griffierecht aan hen vergoedt, ongeacht de uitkomst van het beroep. Deze tweede beroepsprocedure is uitsluitend noodzakelijk geworden doordat het college DJ.25.015588.002, ondanks de samenhang tussen de bezwaren en het verzoek om gezamenlijke behandeling, niet heeft betrokken bij zijn eerdere beslissing op bezwaar. Het college heeft zelf erkend dat op dit bezwaar per abuis niet was beslist en heeft daarop eerst later afzonderlijk beslist. Zonder die omissie zou voor deze afzonderlijke beroepsprocedure en het daarmee gemoeide tweede griffierecht geen aanleiding hebben bestaan.

43. Voor zover het beroep onverhoopt ongegrond wordt verklaard, verzoeken eisers de rechtbank toepassing te geven aan artikel 8:74, tweede lid, Awb. De omstandigheid dat eisers deze tweede procedure uitsluitend hebben moeten voeren doordat het college het bezwaar niet bij de eerdere gezamenlijke besluitvorming heeft betrokken, vormt naar hun mening aanleiding om ook in dat geval het betaalde griffierecht door het college te laten vergoeden.

7. Verzoek

Eisers verzoeken het college bij een nieuwe behandeling van het bezwaar alsnog uitvoering te geven aan artikel 4.1 van de Regeling bezwaar en beroep (college en burgemeester) en daadwerkelijk te onderzoeken of door middel van een informele aanpak een oplossing kan worden gevonden. Dat verzoek heeft inmiddels aan betekenis gewonnen. De verschillende onderdelen van het nieuwe evenementenstelsel hebben geleid tot afzonderlijke bezwaar- en beroepsprocedures, terwijl daarin voor een belangrijk deel dezelfde onderliggende geschilpunten terugkeren. Eisers hadden juist om een informele behandeling gevraagd om te onderzoeken of over die geschilpunten bestuurlijke heroverweging mogelijk was voordat zij telkens in afzonderlijke procedures aan de bestuursrechter moesten worden voorgelegd.

Eisers verzoeken de rechtbank bij haar beoordeling tevens te betrekken dat het in artikel 4.1 voorgeschreven onderzoek in de eerdere bezwaarprocedure niet kenbaar heeft plaatsgevonden, hoewel eisers daar uitdrukkelijk om hadden gevraagd en concrete geschilpunten voor een dergelijke behandeling hadden aangedragen.

Gelet op het voorgaande verzoeken eisers de rechtbank:

1. het beroepschrift gegrond te verklaren en de bestreden beslissing op bezwaar te vernietigen;
2. het college op te dragen opnieuw te beslissen op het bezwaar met zaaknummer DJ.25.015588.002, met inachtneming van de uitspraak van de rechtbank en de voor de behandeling van het bezwaar geldende Regeling bezwaar en beroep (college en burgemeester), waarbij het college vaststelt op welke eigen beslissingen het bezwaar betrekking heeft, deze afzonderlijk naar hun rechtskarakter beoordeelt en vervolgens bepaalt of en in hoeverre daartegen bezwaar openstaat;
3. te bepalen dat, voor zover het bezwaar ontvankelijk is, een heroverweging op de voet van artikel 7:11 Awb plaatsvindt;

4. het college op te dragen bij de nieuwe beslissing op bezwaar tevens opnieuw te beslissen op het reeds in bezwaar gedane verzoek om vergoeding van de kosten van de bezwaarprocedure als bedoeld in artikel 7:15 Awb;
5. het college te veroordelen in de proceskosten van deze beroepsprocedure en te bepalen dat het door eisers betaalde griffierecht wordt vergoed.

Eisers verzoeken de rechtbank daarnaast te bezien of, gelet op de samenhang met AMS 26/4829 VEROR en artikel 8:41, derde lid, Awb, voor deze tweede beroepsprocedure afzonderlijk griffierecht verschuldigd is.

Indien en voorzover afzonderlijk griffierecht verschuldigd is, verzoeken eisers te bepalen dat dit door het college wordt vergoed.

Voor zover het beroepschrift ongegrond wordt verklaard, verzoeken eisers de rechtbank daartoe toepassing te geven aan artikel 8:74, tweede lid, Awb, nu de noodzaak van deze afzonderlijke beroepsprocedure is ontstaan doordat het college DJ.25.015588.002 niet in zijn eerdere beslissing op bezwaar heeft betrokken.

Hoogachtend,